

Márton László

HUNN, ÚJ IRODALMI KÁNON

„Mit bánom én, hogy Goethe hogy csinálja...”

(*Ady Endre: Hunn, új legenda*)

„Attila költői nálunk

csetlenek-botlanak...”

(*Nibelung-ének, 24. kaland*)

Attila költői, sej-haj,
kétféle velszi bárdok.
Azt gondolják magukban:
„Nem használok, nem ártok.”

Attila költői, himm-hümm,
nyomulnak Burgundiába.
Verseiket ott is kiadják,
azt remélik. Hiába.

„Fajtám sorsa hajh beh keserves” –
Attila költői sóhajtják.
Céljuk burgundi csereprogram,
de a hun költőt mindig elhajtják.

Attila költőinek apja
két férfiú: Góg és Magóg.
De a nemzésben közreműködött
egy harmadik személy is: Demagóg.

Attila költői, hej, közvetítők
a Hatalom s a Nép között.
Hú, de nemes a szándék!
Hú, de kár, hogy pofonba ütközött.

Attila költői régi
babona ötágú sípja.
„Átkozott nép!": ezer éve a jelszó.
Ezer éve a szélbe sírja.

Attila költői őszi férgesek
cirpegő hangját utánozzák.
„Hihu! Hihu!" Hihunnia kincse
veretesládában babos zsák.

Bő magyar emlősök: Disznófejű
Nagyúr no meg az Ős Kaján
osztóznak Attila költőivel
erős pián, csípős kaján.

Koreografált korrobori-tánc
és héja-nász az avaron:
Attila költői tempóznak így,
hát persze, istenülni akarón.

Attila költői – jaj, kinek is? –
dóltére lesnek.
A Tökmag Jankók mégsem ők,
mert a pikszisből ki nem esnek.

Száz zsandárunk és katonánk vigyáz... –
Attila költőivel szólva: trükköz.
Új magyar kánonokat ez
nem is közvetve tükröz.

2018. november